

Illustrissimo Theodoro Wóblowski
 eum gratitudine et benedictione
 + Georgius Matyska
 Episcopus Wilnoensis
 18. VII. 1922
 Wilnae.

Teesie

LAIŠKAS REDAKCIJAI

Garbė Jėzui Kristui!

Diak. Francišek Jusiel

Mieli Skaitytojai (dauguma klierikai),

šio laiško temos pasirinkimas sukėlė nemažai keblumų. Kuo gi galėtų su jumis pasidalinti tas, kuris dar visai neseniai kartu sėdėjo viename suole ir klausėsi tų pačių paskaitų? Ką gi galėtų papasakoti propedeutinio kurso diakonas, dar pats neseniai šešis metus ugdytas toje pačioje seminarijoje? Po šiokių tokių apmąstymų vis dėl to apsisprendžiau.

Šį laišką rašau besibaigiant maldų už krikščionių vienybę savaitei, tad nutariau brūkštelti apie tai, kas mus sieja. O jungia mus, studijuojančius seminarijoje ir tuos, kurie jau baigė studijas, pasiruošimas kunigystės šventimams...

Apie kunigystę esame girdėję jau nemažai. Apie ją mums kalba ir kunigai, ir protingos bei dvasingos knygos; net ir begalė dokumentų, išleistų priminti apie tai, koks kunigas turėtų būti. Galiausiai - ir kiekviena močiutė bažnytėlėje galėtų mums nemažai apie kunigystę ir kunigo gyvenimą papasakoti.

Prieš šventimus stabtelėjęs ir atsigrėžęs į nueitą pasiruošimo šventimams kelią, pastebėjau kelis pašaukimo išgyvenimo etapus. Šiame laiške nepretenduoju suabsoliutinti savo patirties, bet galbūt tai bus kam nors pagalba, einant savo pašaukimo keliu. Jei ne, tuomet tikiuosi, kad šis laiškas bus

vo įrankiai. Šią aprašytą tikrovę, kai žmogus atsiliepia į Dievo kvietimą, vadinu pirmu pašaukimo etapu.

Antrasis etapas, kurį pastebiu peržvelgęs seminarijos metus, yra kitoks. Tačiau jokia būdu neprieštaraujantis pirmajam nei jį neigiantis. Šiame etape žvelgdami į savo pašaukimą bei labiau pažindami tą ypatingąjį Draugą – Jėzų, nemažai tiesos „sužinome“ apie save, apmąstome save pašaukimo kontekste. Toks apmąstymas neretai pagimdo kažką panašaus į **nusivylimą**. Juk kaip aš, būdamas toks netobulas (ką jau čia slėpti - nusidėjėlis!), galėsiu kažką nuveikti vardan Jėzaus. Matydami savo skaudžiasias ir silpnąsias puses (o jei dar įsivaizduojame kaip tam tikri darbai turėtų būti atlikti ir suvokiame, jog būtent taip nepajėgsime jų atlikti), pradedame jaustis lyg būtume apvilkti marškiniais, kurie yra bent keliais dydžiais didesni už tinkamus mums. Tačiau tai visai nereiškia, kad žmogus neturi pašaukimo arba kad toks pašaukimas yra blogas (gaila, jei žmogus šiame etape sustoja ir nebebando eiti toliau).

Ir galiausiai dar vienas – trečiasis - etapas. Toliau žingsniuodamas pašaukimo keliu ir besiruošdamas šventimams, žmogus supranta, kad nusivylęs pašaukimu jis negalės jame „išbūti“. Kas gi tokiam žmogui belieka? Jam lieka **pamilti** savo pašaukimą ir save jame. Jam lieka prašyti, kad Viešpats apglėbtų jį su visais jo skauduliais ir silpnumais, kad pripildytų užsidegimo, kurį patyrė atsiliepes į Jėzaus kvietimą: „Viešpatie, veiki mano pašaukime ir kunigystėje, kylančioje iš Taveš“. Tokia išeitis, manau, būtų teisingiausia. Antrasis etapas, apie kurį kalbėjome, dažnai esti neblogo proga veikti velniui, įkyriai bandančiam įpiršti mintį, jog neesame verti tarnauti Dievui. Jei žmogus užsibūna šiame etape, jo pašaukimui kyla grėsmė užgesti, nes žmogus pradeda galvoti tik apie tai, koks jis yra. Eidamas toliau, jis suvokia tiesą apie save, apie savo silpnumą, bet tiki ir viliasi, kad Dievas sugebės veikti net ir silpname žmoguje. Tad kokia gi mintis aplanko mane iki šventimų likus vos porai savaitėių? Būtent ši: Apglėbk, Viešpatie, mane ir pašauki-

priimtas kaip liudijimas einant pašaukimo keliu.

Kokios gi aplanko mintys likus iki šventimų porai savaitėių?

Pradedant kelionę nuo susipažinimo su Jėzumi žinome, kad Jam pakvietus, o mums atsiliepus, dažnai užtvindo **džiaugsmas**. Mus pakylėja mintis, kad **esame kviečiami būti ypatingais Dievo draugais**. Toks džiaugsmas kyla, kuomet suprantame, jog per mus Jis trokšta nuveikti didelius dalykus mūsų ir kitų žmonių gyvenimuose. Šios tikrovės suvokimas „priverčia“ mus didžiutis ir pripildo tikrumo, jog esame Die-

mą, kurį dovanoji...

Dėkoju Dievui už jus, atsiliepusius į Viešpaties dovanojamą pašaukimą. Tepripildo Jis jus išvermės ir išvalgumo pastebėti Jo vedimą. Nesvarbu kokiame etape bebūtumėte - Viešpats tikrai yra paruošęs mums dar daugiau įdomesnių bei žavesnių akimirklų. Kad laiptelis po laiptelio artėtų prie Jo.

PAKELIUI Į ŠVENTŲJŲ GARBĘ...

Trumpas susitikimas su tėvu Jurgiu...

Apie palaimintą arkivyskupą Jurgį Matulaitį pastarąjį mėnesį girdėjome tikrai nemažai. Be to, gavome dovanų po dvi knygas, kurios išsamiai pristato palaimintąjį. Tad jo biografijos nebesinori iš naujo kartoti. Visgi sausio mėnesio „Teesie“ numeryje trokštame pagerbti šį neeilinį žmogų ir pasidalindami keletu jo paties minčių bei kitų prisiminimais.

Pabandykime įsivaizduoti pal. Jurgį Matulaitį mūsų auditorijoje: kaip jis įeitų, kaip pasisveikintų, kaip nužvelgtų... Mykolas Vaitkus labai gražiai aprašo savo išpūdį susitikus Jurgį Matulaitį knygoje „Keturi Ganytojai“. Jis gali padėti ir mums prisijaukinti iš pažūros griežtą arkivyskupą. „Pirmasis išpūdis neblogas: naujasis profesorius stambokas vyras, nors ir negrakštus, bet ir nepermasyvus, nors ir neelegantiškas, bet padoria išvaizda bei nešiosena. Eina sunkiai, truputį šlubuodamas, bet tai nesudaro neestetinio išpūdžio: rodos, jam taip ir reikia. Galva didelė, veidas apvalus, kakta plati ir aukšta, lūpos lietuviškai malonios, nors šį kartą santūriai sukaptos, ir tik nujauti tegalima, jog užu jų geras šypsny slypi. Bet akys! Jos giliai rymo savo išsikišusioj pastogėj - po galingąją kaktą - ir tame šešėlyje atrodo nepaprastai didelės ir tamsios nors tokios iš tikrųjų nėra. Jos suteikia veidui ne tik rimtą, bet ir kiek rūsų atspalvį... Tačiau šį kartą jos pusėtinaai nuleistos, natūraliai, kukliai, bet visai nebailiai... Su pastanga atsiklaupęs prie katedros ir be afektacijos rimtai bei pamaldžiai atkalbėjęs paprastąsias prieš pamoką maldeles, jis apysunkiai sėdas, valandėlei pakelia į mus akis (tartum būtų koks spindulys tvykstelėjęs pro prasiskyrusius debesius), taip nuoširdžiai, maloniai, kukliai, lyg tartum kaltai šypsodamas, ir, vėl jas nuleidęs į savo užrašus, ima kalbėti, vis kartais taip pat pakeldamas akis ir lyg šviesiu bei šiltu spinduliu mus glusteldamas... Viena smulkmena, viena miela jo kalbėjimo ypatybė: kartais jisai nežinau kodėl (gal norėdamas lengviau mintį sukongcentruoti, gal bandydamas neutralizuoti tam tikrą susivaržymą) suriesdavo vienos rankos pirštus ir, švelniai šypsodamas, atsidėjęs į savo nagus žiūrėdavo...“ (p. 22-23).

Jurgis Matulaitis mūsų auditorijoje galėtų kalbėti apie daug ką, pradėdamas dvasingumu ir baigiant kanonų teise, tad jo klausytis tektų kone visus seminarijoje praleidžiamus metus. Visgi jei turėtų tik keletą minučių turbūt prabiltų apie svarbiausius dalykus - apie meilę Viešpačiui, apie meilę Bažnyčiai ir apie meilę artimui. „Privalome būti sutarimo, meilės ir ramybės apaštalais. Šiandien pasaulyje tiek neapykantos; reikia priminti žmonėms, kad jie yra to paties Dievo vaikai“ („Kristui ir Bažnyčiai kaip Marija“, p. 40). „Kalbėdami su žmonėmis būkime viskuo visiems. (...) Pokalbio metu visuomet stenkimės paskatinti kokią nors gerą mintį, idėją, kokio nors darbo

poreikį, žadinkime visus gėriui, lenkime žmogaus širdį link aukštesnių siekių, prie Dievo ir Bažnyčios“ (ten pat, p. 42-43).

Apie ypatingą savo meilę Viešpačiui ir Bažnyčiai palaimintasis auditorijoje ko gero nekalbėtų, nebent labai santūriai. „Mūs visų rūpesčių, darbų, pastangų tikslu turi būti Bažnyčia, ta Dievo karalija ant žemės, ir jos visi reikalai. Bažnyčia turi būti aukščiau statoma už visus šios žemės turtus, gėrybes, ieškinius ir siekinius, kad ir prakilniausius“ (Užrašai, p. 9).

Pasibaigus paskaitai tėvas Matulaitis turbūt dar ilgai rymotų tuščioje auditorijoje ir tyliai melstųsi... „Jei valia prašyti, tai duok, Viešpatie, kad aš būčiau Tavo Bažnyčioje nelyginant ta mazgotė, puodkėlė, kuria viską valo, o suvartoję meta šalin kur į tamsiausią ir bjauriausią kampa, tegul ir aš taip tapčiau suvartotas ir sunaudotas, kad tik Tavo Bažnyčioje būtų nors koks kampelis geriau išvalytas, kad tik Tavo name būtų šiek tiek švariau ir skaisčiau“ (Užr., p. 33). „Viešpatie, kaip aš Tave myliu. Duok, kad mylėčiau, ir mylėti nenustočiau niekad. Širdis mano dega. Norėčiau iki paskutiniam savo kraujo lašeliui paaukoti už Tave, viską atiduoti, visko išsižadėti - ir gyvenimo, ir visko, kad tik Tavo garbė augtų ir Tavo Bažnyčia tarptų ir kiltų. (...) Duok, Dieve, kad visame kame Tavo valia išsipildytų“ (Užr., p.33).

Palaimintasis Jurgis Matulaitis buvo įrankis Dievo rankose. Neabejoju, kad savo gyvenimu atliko visa, kas jam buvo numatyta, neabejoju, kad pasiekė šventumą ir yra mums pavyzdys.

Sausio 27-ąją minime tėvo Jurgio mirties metines. Tad šį susitikimą su palaimintuoju norisi pabaigti Stasio Ylos, tuomet dar jauno klieriko, savo knygoje „Jurgis Matulaitis“ aprašytu atsiveikiniu su mirusiu arkivyskupu. „Mes suklopome prie pat lovų. Mūsų žvilgsnis visą laiką buvo įsmeigtas į velionio veidą. Rodos, šiandien jį matau, kiek pasikreipusį į mus. Pakritusių plaukų sruogos savo spalva beveik susiliejo su išbalusiu veidu, kuris buvo mielas ir traukte traukė į save, ir, man rodos, mudu daugiau į jį žiūrėjome, negu meldėmės“ (psl. 10).

Šiandien ir mes kaip niekad turėtume išžiūrėti į palaimintąjį Jurgį Matulaitį, išžiūrėję - įsiklausyti. Ir galiausiai, pamilę jį - melsti jam šventųjų garbės.

Švenčiausioji ir nedalomoji Trejybė, kuri Tau ištikimai tarnaujančiųjų širdyse buveinę pasirenki ir po mirties už jų nuopelnus tinkamai atlygini, meldžiame, kad palaimintasis Jurgis, kuris Nekaltai Pradėtosios Mergelės Marijos globojamas su apaštališku uolumu ištikimai tarnavo Bažnyčiai, altorių garbės kuo greičiau susilauktų. To prašome per Kristų, mūsų Viešpatį. Amen.

Parengė klierikas Mozė

Kėli mūsų seminarijos klierikai (Arūnas, Dovydas, Andrej ir Daniel) naujuosius metus pradėjo liudydami tikėjimą svetur. Maloniai kviečiame pasiskaityti apie išpūdžius, patirtus tarptautiniame seminaristų kongrese, vykusiame Castel Gandolfo (Italija) 2009 m. sausio 2-4 dienomis.

Klierikas Daniel

Vilniaus šv. Juozapo kunigų seminarijos keturi klierikai susiruošė į Romą. Fokoliarų bendruomenė Lietuvoje pakvietė į tarptautinį seminaristų susitikimą - Seminaristų kongresą, vykstantį kas penkeri metai, į kurį suvažiuoja nuo penkių iki septynių šimtų klierikų iš viso pasaulio. Kaskart pasirenkama vis kita, aktuali būsimiems kunigams tema. Šiais metais ji skambėjo taip: „Yra vienas kelias – santykių kūrimo iššūkis“. Susitikimas vyko Vatikane, šalia Popiežiaus vasaros rezidencijos. Dalyvauti seminaristų kongrese norą išreiškė keturi klierikai: Arūnas, Dovydas, Andrej ir Daniel.

Iš Kauno oro uosto išskridome sausio pirmosios vakare. Dėl blogų oro sąlygų skrydis užtruko, todėl labai pavargome. Prie oro uosto laukęs autobusas nuvežė mus tiesiai į jau prasidėjusią išangines kongreso šv. Mišias, po kurių kartu su kitais kongreso dalyviais buvome apgyvendinti „Padre Palatinum“ namuose. Šiuose namuose gražiai vakarojome bendraudami su kitais. Ankstų rytą, atsigavę po kelionės, pilni naujų jėgų, vykome į antros dienos numatytą renginį. Šventų Mišių aukai šią dieną vadovavo vyskupas Zenon Grocholevski, kuris atsakingas už katalikų švietimo sistemą visame pasaulyje. Šv. Mišiose giedojo iš Lenkijos atvykę klierikai. Ši kelionė jiems buvo nelengva, nes buvo apvogti Ro-

mos vagių.

Kongreso metu buvo skaitomos konferencijos, dalijamasi liudijimais. Susitikime seminaristai iš Afrikos pristatė savo kultūrinį šokį, o filipiniečiai savo giesmes. Buvo ir įvairiausių diskusijų. Kai kurie kunigai apgailestavo dėl sunkios Bažnyčios padėties jų šalyje. Pavyzdžiui, kunigas iš Amsterdamo pasakojo, kad Bažnyčios Olandijoje įtaka yra sumenkėjusi, neatsižvelgiant į Jos mokymą, vyksta atvira prekyba narkotinėmis medžiagomis, įteisinta prostitucija ir homoseksualios santuokos.

Kongreso renginio puošmena - „užmestas tinklas“: visa salė nusidriekė įvairiaspalvėmis juostomis, simbolizuojančiomis tinklą ir ženklinančiomis mūsų vienybę. Salės viduriu iki scenos buvo nešamas simbolinis laivas. Dienos programa pasibaigė koncertu, kuris buvo skirtas paminėti fokoliarų bendruomenės atsakingajam

už kunigus Silvano Cola (1928 – 2007). Suvažiavimo kulminacija – susitikimas su popiežiumi Benediktu XVI-ju šv. Petro aikštėje. Popiežius pasveikino susirinkusią minią, priminė apie vienybę tarp žmonių, kartu sukalbėjome „Viešpaties Angelo“ malda, po kurios iškilmingai mus palaimino ir palinkėjo gero sekmadienio.

Kongresas pasibaigė, bet mūsų pažintinė kelionė po Romą ir Vatikaną tęsėsi. Aplankėme šv. Petro Baziliką, joje esančią lietuvių koplyčią, Jono Pauliaus II-jo kapą. Didžiausią išpūdį padarė Siksto koplyčia. Išpūdingi ir Vatikano muziejaus koridoriai, išpuošti freskomis, skulptūromis ir kitais meno kūriniais. Aplankėme taip pat šv. Pauliaus Baziliką, kurioje meldėmės prie šv. Pauliaus kapo, kuris niekad nebuvo atidarytas. Iš gidės pasakojimo suprato, kad žmonės šiais - Pauliaus metais tikisi, jog popiežius duos leidimą atidaryti kapą ir įsitikinti šv. Pauliaus palaikų tikrumu. Aplankėme ir Senosios Romos likučius, Kolosėjų, Forumą. Prieš išvykdam į oro uostą sudalyvavome šv. Mišiose Laterano Bazilikoje ir dvasiškai sustiprinti bei fiziškai pailsėję grįžome į Vilnių.

Apie šį kongresą sužinojau iš savo seniūno ir nuo pat pradžių norėjau jame dalyvauti. Mane sudomino kongreso tema, o ypač kongreso tikslas - prisidėti prie kunigo dvasingumo ir dialogo ugdymo. Kelionė buvo labai sunki fiziškai, bet per tuos išbandymus išmokau bendrystės vienybėje su kitais. Atvykęs į kongresą nustebau išvydęs tiek klierikų vienoje vietoje prie bendro Eucharistinio stalo. Tuo metu jaučiausi labai jaukiai, kaip „tarp savų“, nes visi žengiamo tuo pačiu pasirinktu keliu. Dalindamiesi patirtimi išreiškėme bendrystės meilę, kurios mus moko Jėzus Kristus. Iš klausiau daug įdomių konferencijų, bet labiausiai mane sužavėjo vieno seminaristo liudijimas, kuriame jis dalijosi savo gyvenimu seminarijoje. Jis pasakojo, kad kuomet seminarijoje mokaisi ar užsiimi kasdieniais rūpesčiais ir tuo pat metu užėina pas tave tavo draugas, kuris prašo pagalbos, turi atitrūkti nuo visų darbų ir jam padėti, turi nelikti abejingas. Taip išreiškiama broliška meilė. Seminarija - ypatinga vieta, kuri neišvengiamai turi būti šeimyninė ir broliška. Su broliška vienybe susidūriau nuo pat kelionės pradžios, ji mane lydėjo visą šią kelionę. Pačioje Romoje buvau jau antrą kartą, tačiau pažintis su ja dar tęsėsi. Žvelgdamas į Romos architektūrą, jaučiau tam tikrą senovinės dvasios alsavimą. Džiaugiuosi, kad galėjau dalyvauti šiame seminaristų kongrese, kuris sustiprino mane dvasiškai.

Klierikas Arūnas

Apie kongresą sužinojau iš fokoliarų bendruomenės laiško. Panorau nuvykti todėl, kad tai kongresas seminaristams. Kongresas labai patiko, buvo tikrai išpūdingas. Išgyvenau Bažnyčios katalikiškumą, nes čia buvo seminaristai iš viso pasaulio, įvairiausių tautų ir odos spalvų. Įstrigo Chiaros kalbėjimas iš vaizdo įrašų, kunigų ir seminaristų liudijimai, ypač vieno austro kunigo labai atviras liudijimas apie tai, kaip jis išgyvena celibatą.

Po kongreso dar vyko piligrimystė po Romą. Didelį išpūdį paliko „Angelus“ su popiežiumi Benediktu XVI, šv. Petro, šv. Pauliaus ir šv. Jonų (Laterano) bazilikų aplankymas. Šv. Petro Bazilikoje stipriausias patyrimas buvo malda prie pirmojo popiežiaus šv. Petro kapo. Apskritai šv. Petro Bazilikoje išgyvenau šventųjų artumą ir gyvą jų dalyvavimą mūsų gyvenimuose. Nuostabus buvo apsilankymas Vatikano muziejuje, ypač italės gidės pasakojimas apie Mikelandželo meno teologiją.

Šis kongresas paliko nepaprasto paprastumo išpūdį ir labai gilaus tikėjimo liudijimą. Pamačiau, kaip savo kasdieniame gyvenime kiekvienas žmogus gali išgyventi „meilės meną“, kylantį iš Dievo Žodžio ir artimos vienybės su Jėzumi.

Klierikas Dovydas

Į šią kelionę leistas mane paskatino mano pašaukimo kelio naujo etapo pradžia, kai įvilktuvių proga iš savo artimųjų šeimos narių bei draugų gavau dovaną – kelionę į šį tarptautinį seminaristų kongresą, sutapusį ir su šių naujųjų metų pradžia bei mūsų seminarijos atostogomis.

Kelionės metu patirtame nuovargyje galėjom dar kartą išgyventi ir piligrimystės malones, kai dėl dvasinių vertybių sutinki atsisakyti laikinųjų malonumų, mūsų atveju – kelionės patogumų ir sutinki priimti bei aukoti Viešpačiui visus sunkumus iš meilės Jam ir savo artimui, su kuriuo kartu leidies į kelionę. Ši kelionė padėjo naujai atrasti tarpusavio santykius ir juos pagilinti.

Pirmas išpūdis atvykus į kongresą – geros krikščioniškos atmosferos patyrimas. Santykiuose tarp seminaristų atsispindėjo broliška meilė ir jautėsi, kad Kristus buvo mūsų tarpe. Jo pašaukti mes ir susirinkome ten, jog Jį susitikę galėtume duoti gerų vaisių šių dienų pasauliui.

Ypatingą džiaugsmą išgyvenau šv. Petro Bazilikos aikštėje „Viešpaties Angelo“ maldos, kuriai vadovavo popiežius, metu. Šventasis Tėvas sveikino ir visus seminaristus, atvykusius į Romą prasidedant šiems naujesiems Viešpaties malonės metams, suteikdamas jiems palaiminimą bei meldamas dangiškosios Motinos Švč. Marijos globos. Didelė dovana mums buvo šv. Pauliaus metais aplankyti šio apaštalo titulo Baziliką. Turėjome galimybę pasimelsti už mus visus prie šven-

važiavimą, kuriame nagrinėjami aktualūs visų pasaulio klierikų keliami klausimai. Tai puiki proga pasidalinti savo džiaugsmiais ir rūpesčiais, pasijausti, jog neesame saujelė keistuolių, kurių niekas nesupranta.

Klierikas Andrej

Sužinojęs, kad yra galimybė sudalyvauti seminaristų susitikime, užsidegiau noru būtinai ten nuvykti. Manau, kad impulsą leistas į kelionę davė ir kongreso programa. Kongreso temos atrodė patraukliai, kartu džiugino ir tai, kad galėsime dalintis šių dienų seminaristams ir kunigams aktualiomis mintimis. Žinoma, viliojo ir galimybė aplankyti Romą.

Ši kelionė į tolimąjį užsienį man buvo pirmoji. Dėl prastų oro sąlygų, vėlavome į kongresą, bet ir tame išvelgiu teigiamų dalykų, oro uoste turėjome daug laiko bendravimui bei maldai. Dalinomės ne tik valgiu, bet ir mintimis apie išgyventas akimirkas. Visa tai buvo labai prasminga. Kongreso metu supratau, kad vertėjo iškęsti nemigo naktį, kankintis skrendant, jau vien dėl vieno išgirsto visiškai nepažįstamų tikėjimo brolių liudijimo. Vertėjo dėl buvimo visiems kartu ir dalijimosi tuo ką turime, tuo kas mus ir vienijo – tikėjimu Dievu. Visi buvome iš skirtingų kultūrų, skirtingų tautų. Atrodė, kad nėra net mažiausios galimybės susikalbėti, tačiau neoficialia, visiems suprantama, kongreso kalba tapo šypsena. Ji naikino kalbos barjerą ir tik tuomet pagelbėjo kitų kalbų žinojimas. Kongrese dalyvavo daug klierikų, kalbančių lenkiškai bei angliškai. Kongrese meldžiamasi ir giedama dažniausiai buvo italų kalba, tad šis laikas buvo gera galimybė mokintis kalbos, taip pat ir būdas naujai melstis. Ši patirtis man buvo nauja ir labai maloniai nustebino.

Daug dalykų man buvo naujų, bet labiausiai palietė ir sužavėjo svetingumas. Nakvynės vietoje buvome labai gražiai ir šiltai priimti. Jautėsi nuoširdus geranoriškumas bendraujant, draugiškumas. Atmintyje išliko vienybė, vyravusi kongreso metu. Tai neatpasakojamas jausmas, kuris užpildė mane. Gilų išpūdį paliko kitų seminarijų studentų liudijimai, nes gyvendami viena viltimi visi kartu siekiame būti išganyti bei stengiamės tinkamai pasiruošti tarnystei Dievui ir žmonėms.

Iš ekskursijos po Romą, didelį išpūdį paliko švento Petro Bazilikoje popiežiaus Jono Pauliaus II-jo kapo aplankymas. Šį įvykį išgyvenau stipriau nei patirtį Petro aikštėje „Viešpaties angelo“ maldos metu. Pabaigai, linkiu visiems nebijoti leistas į kelionę, naujovių pažinimą, nes per paprastus dalykus pažinti Jėzų Kristų savo artimame yra labai įdomu. Verta rizikuoti net tuomet, kai atrodo, kad viskas seniai žinoma ir nesitiki nieko naujo.

tųjų palaikų, prašydami reikiamų malonių šių dienų krikščioniško gyvenimo iššūkiuose. Norėtusi pakviesti mūsų brolius klierikus ateityje daugiau vyksti į tokį seminaristų su-

„Taize“ jaunimo susitikimas Briuselyje

„Teesie“ redakcija sveikina sugrįžusius Lauryną, Tada, Egidijų ir Viktorą iš Taize jaunimo susitikimo Briuselyje, Belgijoje. Džiaugiamės, kad klierikai noriai sutiko pasidalinti išgyventomis akimirkomis ir siūlome apie tai pasiskaityti.

Klierikas Laurynas

Kiekvienus Naujuosius metus sutinku vis kitaip, naujoje aplinkoje su naujais išpūdžiais, todėl ir šiemet norėjosi kažką pajvirint. Besvarstant, išgirdau apie Taizė bendruomenės organizuojamą „Pasitikėjimo piligrimystę žemėje“, kuomet Europos krikščioniškasis jaunimas sutikdami Naujuosius Metus susirenka kartu pabūti ir melstis, liudydami savo tikėjimą.

Taigi pasiryžęs ir nuvykęs į Briuselį, mintimis grįžau į Pasaulio Jaunimo Dienas Kelne, kur žmonių gausa, kaip ir čia, džiugino širdį. Dalyvaudamas tris kartus per dieną bendrose pamaldose, suvokiau, kad ekumenizmas tikrai yra įmanomas, o čia jis suspindėjo krikščionišku nuoširdumu, rūpesčiu vieni kitais ir gyva bendra malda. Nebuvo ieškoma skirtumų ar bandoma parodyti savo pranašumą. Stebėdamas vietinės valdžios ir įvairių krikščionių konfesijų vadovus, buvau nustebintas, nes niekas nesipuikavo savo padėtimi, visų (neišskiriant ir Belgijos Karalienės) tikslas buvo vienas - maldoje būti su Dievu. Apsuptas ramybės, sklindančios iš giesmių ir maldų suvokiau Viešpaties žodžius iš Jn 17,11b „Šventasis Tėve, išlaikyk juos savo vardu, (...) kad jie būtų viena kaip ir mes“. Išgyventa maldos, atvirumo ir vienybės galia, atrodė galėtų sugriauti visa, kas trukdo pasaulyje krikščionims būti viena.

Dar vienas mane nustebinęs dalykas - išpūdis lyg būtum savas: pamaldose, parapijoje, tarp krikščionių miesto gatvėse. Bendravime, buvime kartu nesijautė jokio skirstymo į rases, „religijas“ ir t.t. tai bičiulystės ir draugystės būsena. Įstrigo viena smulkmena, kuria norėčiau pasidalinti. Vienas vaikinukas išeidamas iš pamaldų kiekvienam žmogui stengdavosi paspausti ranką. Vienu metu pagalvoju, kad

taip keistai besielgiąs, išgirdau nuostabų atsakymą – „tai ženklas, kad esi čia laukiamas ir ryt“.

Apgyvendinimas šeimose man nebuvo nauja patirtis, bet vis tiek kažkuo išpūdinga. Ypač, kai kiti dėl tavęs anksti keliasi, ruošia pusryčius, kad pavalgęs keliautumei, vėlai gulasi, kad turėtumei kur galvą priglaust. Šeimos viskuo

dalinosi: vaikai - žaislais, mamos - maisto gardumynais, tėčiai - spintelių aruodais. Patenki lyg į savo šeimą, kurioje su meile ir džiaugsmu rūpinamasi. Gal todėl ir naktys neatrodė baisiai šaltos, nors šilumos naktimis, kaip ir Vilniuj, trūko.

Prieš išvykdamas pasiteiravau šeiminių kiek piligrimų šeimos priėmė. Iš 40 000 šeimose gyveno 38 000, jų tarpe ir 900 lietuvių. Šios kelionės išpūdžiai mane lydi iki šių dienų ir lydės per Taizė Pasitikėjimo Piligrimystę Vilniuje.

Klierikas Saulius

Iki susitikimo Briuselyje apie „Taizė“ susitikimus buvau ne daug ką girdėjęs. Toks masinis renginys, kuriame aš dalyvavau man buvo pirmas. Išgyvenau bendrą maldos dvasią, man tai paliko neišdildomą išpūdį, manau, kad tai neįkainojamas dalykas. Tačiau labiausiai šiame susitikime man patiko apgyvendinimas šeimose. Vos išengus pro namų duris šeimnininkas padaršino ir paprašė jaustis kaip savuose namuose. Visiškas svetimų žmonių pasitikėjimas man buvo kažkas naujo. Šeima, kurioje gyvenau, savo pasitikėjimu liudijo man apie krikščionių šeimą, jog esame broliai ir sesės Kristuje. Dabar ir pats dažnai pagalvoju, ar sugebėčiau parodyti tokią šilumą ir pagarbą visiškai nepažįstamiems žmonėms, kurią gavau belgų šeimoje.

jis protiškai neįgalus, bet trečią dieną užklauses jo, kodėl

Klierikas Tadas (III k.)

Į Taizė bendruomenės rengiamą Europos jaunimo susitikimą vykau ir tokio pobūdžio susitikime dalyvavau pirmą kartą. Apie šį renginį žinojau mažai, buvau girdėjęs įvairių atsiliepimų.

Atvykus į Briuselį mano planai, kuriuos sukūriau kelionės metu, pasikeitė. Gąsdino tai, kad mus išskirstė po visą Briuselį. Apgyvendinimas nepažįstamame mieste su nepažįstamais žmonėmis šeimoje, kurios taip pat nepažįstu, mane iš pradžių baugino. Bet būtent tokios permainos leido susipažinti su daugybe žmonių, su piligrimais, kurie į renginį atvyko ne tik iš Lietuvos, bet ir iš kitų Europos šalių. Vykstant autobusu į parapiją po vakarinių Taizė pamaldų, piligrimas iš Prancūzijos priėjęs prie mūsų, ir kiek pakalbines, paklausė ar mes žinome Evangelijos vietą, kurioje rašoma apie Jėzaus gimimą. Net nepamastę ir nenujausdami ką jis nori tuo pasakyti atsakėme, kad tą ištrauką puikiai žinom. Jis pradėjo kalbėti apie tai, kaip prisartinus metui gimdyti, Marijai ir Juozapui niekur nebuvo vietos ir Jėzui teko gimti tvartelyje, kad ateinančiam Dievui niekas neatidarė durų. O mums paprastiems piligrimams iš įvairiausių šalių buvo plačiai atvertos durys ir buvome šiltai priimti. Apie tai, ką išgirdau net

nebuvo susimąstęs, gyvenimas šeimose atrodė toks savaimė suprantamas dalykas...

Tie keli piligrimo iš Prancūzijos pasakyti žodžiai labiausiai ir įstrigo. Atmintyje ilgiausiai išliks ne pačios pamaldos, bet sutikti žmonės bei pasidalinimai, išgyventi Taizė susitikimo metu.

Klierikas Egidijus

Taizė pasitikėjimo piligrimystė

Į susitikimą Briuselyje vykti neplanavau, tačiau netikėtai pasitaikė tokia galimybė. Nuo tada, kai nusprendžiau vykti į kelionę ir prasidėjo pasitikėjimas tuo, kam ryžausi.

Pamenu vieną dalyką iš gyvenimo belgo namuose. Pirmosios susitikimo dienos vakarą, po vakarinių pamaldų grįžau į namus, kur mane pasitiko šeimnininkas. Mūsų pokalbis buvo gana įdomus... Jis manęs klausė angliškai, o aš bandžiau kalbėtis su juo vokiškai, tuomet jis manęs teiravosi, ar aš kalbu prancūziškai, bet kadangi nekalbu, tai tuomet pratęsėme pašnekesį „anglovokiškai“. Pokalbio pabaigoje, jis man padavė buto raktus sakydamas, kad galiu jaustis kaip namuose. Nustebęs mažiau, kaip jis gali pasitikėti žmogumi, kurį sutiko tik prieš valandą (o ir bendravome ne jo gimtąja - flamandų kalba)? Juk įprasta ne-

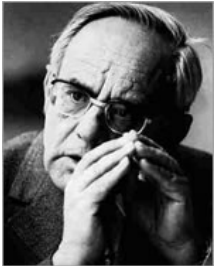
pasitikėti kitu žmogumi, o juolab nepažįstamu?

Toje jaunimo jūroje neteko išgirsti kalbų apie prasidėjusį sunkmetį, nors mūsų visuomenėje, rodos, kitos temos jau išsemtos. Sunkmečio nuolatinis akcentavimas sukelia paniką, kuri kyla iš griūvančio pasitikėjimo tuo, į ką sudėtos viltys. Tuo tarpu susitikime sklandė ramybė, susikaupimas, džiaugsmas, malda ir pasitikėjimas Viešpačiu. Taigi galima juokauti, kad nepaisant pasaulio ekonomikos aktualumo, Taizė susitikime sklandė visiškai skirtingos nuotaikos nei vertybinių popierių biržoje.

Viešnagės Briuselyje metu, turėjau galimybę pakartotinai įvertinti savąsias vertybes ir pasitikrinti savo pasitikėjimą. Džiaugiuosi, kad vykau į pasitikėjimo piligrimystę, Šventoji Dvasia nuveikė savąjį darbą – sustatė viską į savo vietas. Tuomet ir popiežiaus Benedikto XVI žodžiai (iš sveikinimo susirinkusiam jaunimui Briuselyje) suspindo kita šviesa: „Palaikomi Šventosios Dvasios nebijokite atsiskaityti už į jus įdėtą viltį. Ir nebijokite leisti širdžiai atsiverti“. Tam reikia ir žmogaus pastangų, ko sau ir kitiems linkiu.

DVASINIAI SKAITYMAI

Karlas Rahneris

NAUJOS PAREIGOS IR
TARNYSTĖS BAŽNYČIOJE

Viename iš naujųjų Didžiojo penktadienio liturgijos visuotinių maldavimų mes meldžiamės ne tik už popiežių, vyskupą, vyskupų bendruomenę, kunigus ir diakonus, bet ir už „visus, besidarbuojančius Bažnyčioje“, tačiau jie paminimi atskirai nuo „visos atpirktosios žmonijos“. Bent jau taip

yra vokiškajame šio antrojo maldavimo variante, nors lotyniškame tekste kalbama tik apie „visą kunigiją“. Todėl vokiškasis tekstas tarytum sako, kad greta trijų pagrindinių tarnysčių (vyskupo, kunigo ir diakono) Bažnyčioje yra ir kitos tarnystės, nesutampančios nė su viena iš anų trijų, nei su tomis pareigomis, kurios tenka kiekvienam krikščioniui kaip Bažnyčios nariui.

Tačiau man bus paprieštarauta, jog tai ir taip savaime aišku. Visada buvo ir tebėra zakristijonai ir daugybė kitų asmenų, vyskupo ar kunigo paskirtų konkrečioms, ribotoms patarnavimams Bažnyčioje atlikti – tai katechetai, kiti tikybės mokytojai, pasaulietinis personalas kanceliarijoje ir taip toliau. Taip, tai tiesa. Tačiau tai neturi nieko bendra su mūsų čia keliamu klausimu. Pasakykime tai kitais žodžiais: ar žmogus, šluojantis bažnyčią, šluoja būtent bažnyčią ar kokį kitą pastatą, jo funkcijoms tai galiausiai neturi jokios reikšmės. Taigi, savaime aišku, kad Bažnyčioje yra daugybė pareigų ir funkcijų, kurios yra naudingos ar reikalingos, ir kurias Bažnyčiai išties būtina išlaikyti, bet kurios iš tiesų neturi nieko bendra su Bažnyčios kaip malonės įrankio esme ir todėl jas atliekančių asmenų kaip nors ypatingai neišskiria iš kitų krikščionių tarpo – kaip kad

vyskupai, kunigai ir diakonai, bent jau tam tikru požiūriu, yra pakylėti virš kitų krikščionių. Ši skirtingumą, ši nevienodą vertinimą, kurie yra neatsiejami nuo katalikiškos Bažnyčios sampratos, būtina aiškinti labai atsargiai. Tos trys klasikinės pareigos Bažnyčioje reiškia uždavinį ir autoritetą, kurie nepriklauso kitiems Bažnyčios nariams sociali-

nėje Bažnyčios rangų struktūroje. Tačiau tuo pat metu šių kelių kunigystės laipsnių subjektai savo padėtimi tampa panašūs į profesionalių šachmatininkų klubo funkcionierius: jų funkcijos atskiri žaidėjai atlikti negali, tačiau sykiu jų funkcija galų gale tarnauja vieninteliam tikslui – kad šachmatų partija būtų kuo geriau sužaista. Kaip tik taip ir kunigo tarnystė vien tik jai suteikto autoriteto dėka turi vienintelį tikslą – kad tikinčiųjų kunigystė, kunigystė tu, kurie tiki ir myli – kad tikėjimas, viltis ir meilė visuose krikščionyse – ir toliau gyvuotų ir trykštų gyvybe, ir iš tikro augtų. Taigi kada kunigo tarnystė su visu vien tik jai priskiriamu autoritetu Bažnyčioje yra suvokiama „funkciškai“, kaip tarnystė vardan visų krikščionių krikščioniškos būties, tai anaipol nereikia, kad kunigo nereikia priimti kaip paties Kristaus atsiųstojo, kaip ateinančio nuo Kristaus pas likusius žmones. Bet jis turi šį statusą kaip tik dėl savo dalyvavimo visuotinės Bažnyčios (kurioje jam tenka ypatinga užduotis) ryšyje su atskiru žmogumi. Šis funkcinis kunigo tarnystės supratimas neklūdo – priešingai, kaip tik teigiamai prisideda prie to, kad paties kunigo gyvenimas būtų paženklintas jo tarnystės. Tai reiškia, kad jam tenka pareiga kuo stipriau įkūnyti „krikščionišką būtį“ savo gyvenime, kaip savo oficialios pasiuntinybės liudijimą – panašiai kaip būtų pageidautina, kad šachmatų klubo vadovai patys gerai žaistų šachmatais, kad galėtų kuo geriau atlikti jiems pavestą konkrečią užduotį.

Visa tai mes sakome tik tam, kad iš pat pradžių būtų išskaidyti bet kokie nesupratimai ir antiklerikaliniai jausmai, nes mes atskiriame pareigas, kartu su jas einančiu žmogumi, nuo kiekvieno krikščionio ir krikščionių kaip tokių misijos. Būtina paklausti – ir tai yra dvasinės svarbos klausimas – ar tos trys klasikinės pareigos išsemia visas kitas oficialias tarnybas Bažnyčioje, o gal ir kitos funkcijos – aišku, išsidėsčiusios tam tikromis pakopomis, kurias, jei norite, galime vadinti „esminėmis“ – taigi ar tos funkcijos egzistuoja arba yra suvokiamos Bažnyčioje, funkcijos, panašios arba analogiškos kunigo tarnystei trijuose sakramentinių rangų laipsniuose. Žinoma, čionai mes negalime imtis šio klausimo, tokios sunkaus pačiai dogmos istorijai, nes dogmos reikalas nuspręsti, kokį autoritetą Bažnyčią turi ar galbūt turėjo savo užuomazgoje, kai dar buvo pirmykštė Bažnyčia, suformuoti ir suskirstyti savo reikalingiausią tarnystę į tris atskirus postus.

Vis dėlto ši keblų klausimą galima išspręsti (o tai sykiu nulems, kaip mes turėtume suprasti šių tarnysčių kilmę su Jėzumi – jo asmeniškai šių tarnysčių „įkūrimu“, „įsteigimu“), bet kuriuo atveju galime sakyti, kad faktiškai Bažnyčios bažnytiškumas pakankamai parodo, jog šalia trijų klasikinių pareigų Bažnyčioje yra ir kitos tarnystės, kurios iš esmės nėra vien pasaulietinis kunigo tarnybos ramstis, bet kurios Bažnyčioje bent jau analogišku kunigystei būdu iš tikro dalyvauja šventosios tarnybos misijoje ir darbe kaip galiausiai viena bendra tarnystė. Krikščionis, kuris pasirinko tikybės mokytojo profesiją ir leidžia jai persmelkti visą jo veiklą ir gyvenimą, tikrai nėra vien paprastas pasaulietis Bažnyčioje, kaip tarkim koks nors advokatas; tačiau negalima jo funkcijų lyginti ir su bažnyčios valytojo atliekamu darbu.

